

en passende Betaling, naar henses til de Udgifter, — saavel til Gadeanlæg som til Indtjeb af Eiendomme i Store Kongensgade — som Bebyggelsen maatte medføre. Men forøvrigt tro vi ikke at burde forbigaa allerede her at udtale — hvad vi forbeholde os videre at udvikle under den mundtlige Forhandling*) — at Flertallets Fremstilling af Situationen, baade under Forudsætning af, at Handelen opfyldes, og af det Modsatte, er meget ensidig.

Naar det endelig er fremhævet, at den paagjældende Afhandling hverken er gjort til Gjenstand for Behandling i et Ministerraad eller for Indstilling til Kongen, da skulle vi med Hensyn til det Første kun bemærke, at Udvalget herom hverken har modtaget eller begjært nogen Oplysning, og at dette derfor er os ligesaa ubekjendt, som det maa være Flertallet. Hvad det Andet angaar, krævede den sædvanlige Forretningsgang ikke kongelig Resolution under de forhaandenværende Forudsætninger. Thi selv Salget maatte jo isølge den Opfordring dertil, som Finanslovens oftnævnte Position indeholdt, paa Forhaand siges at være billiget af Kongen, og med Hensyn til Detaillerne af Salgsvilkaarene vilde det sikkert stride mod de almindeligt fulgte Regler at kræve kongelig Beslutning.

Efter Alt, hvad vi saaledes have anført, anse vi det for sikkert, at forhenværende Minister Krieger har havt fuld Besjælfelse til at foretage det omhandlede Salg, og at han derved ikke har gjort Andet end at opfylde sin Pligt til at varetage Statens Lærv. Derfor anse vi Udtale imod ham for ganske ubegrundet. Det Samme maa da gjælde om de tvende andre forhenværende Ministre, hvis Ansvarsfrihed forøvrigt allerede af den Grund er klar, at de kun have foretaget de Skridt til Fuldbjerdelse af en allerede affuttet Handel, til hvilke Kjøberen vilde have kunnet tvinge dem ad Nætsveien.

Vi foreslaa derfor Thinget at forkaste Flertallets Forslag til Beslutning.

Bilag 1.

„Det høie Ministerium har ved Skrivelse af 21de December forrige Aar begjæret Akademiets Ytringer i kunstnerisk Henseende over et til Indvigningsministeriet indgivet Forslag fra Grosserer S. B. Lorenzen angaaende Marmorpladsens eller den saakaldte Frederiks Kirkepladses Salg til Bebyggelse.

Det har været Akademiet af høieste Interesse at finde Anledning til at yttre sig i en Sag, som allerede i en Række af Aar stadigt har været Gjenstand for flere af dets tidligere afbødte og endnu virkende Kunstneres varmeste Bestræbelser, og som, under de nærværende mindre gunstige Forhold, neppe bør finde sin Løsning.

Den Bøn, Thorvaldsen i sin Tid frembar for sin Konge, da der sidst var Tale om Marmorpladsens Nedbrydelse, at dette dog ikke maatte ske, medens hans Dine vare aabne, maa Akademiet nu i hans og i dets eget Navn gjentage, og dette med en saa meget mere indflændig Begjæring, som en saadan Plan, som den forelagte, vil stille sig i Stedet.

Akademiet skal imidlertid indskrænke sig til i Korthed at udtale, at, da de nærværende Tidsforhold ikke ville kunne tillade, at nogen som helst af de allerede i en Række af Aar projekterede Forandringer af denne ufuldendte Bygning, igjen optages under nærværende Drøftelse, saa vilde det være sørgeligt, om en saa afgjørende Beslutning paa denne Tid skulde blive tagen. Som en Følge deraf vilde det være ligesaa utilraadeligt, medens Haabet om en forstandig Afbenyttelse af den kostbare Ruin endnu lever i det Mindste i de dygtigste Kunstneres Lante, at

*) Mindretallet har nemlig først d. 25de Marts modtaget Flertallets endelige Betænkning og Forslag og har saaledes kun havt yderst kort Tid til Udarbejdelsen af sin Udtalelse.